

Vandrer mod Lyset! - en guddommelig åpenbaring i vår tid!

Innhold og tilblivelse.

Foto: Sverre Avnskog

Av Sverre Avnskog

Dette er historien om en bok av så overordentlig stor betydning at den kan forandre livet til den som leser den. Ja, om mange nok leser denne boken, og tar den til seg i sitt sinn og sitt hjerte, så kan den forandre livet på hele jordkloden! Vandrer mot Lyset! som boken heter, forteller nemlig om en snarvei som hvert enkelt menneske kan slå inn på - en snarvei til å gjøre seg ferdig med sine liv i denne jordiske mørkeverdenen på et langt tidligere tidspunkt enn hva som ellers ville være mulig, slik at vedkommende kan fortsette sin vandring i lysere verdener – helt uten lidelse, sykdom og død. Og livet på jorden vil i løpet av noen få årtier kunne bli et liv i fred og fordragelighet for alle mennesker - uten sult og lidelse og uten krig og ufred!

Dette er også historien om en kvinne og mann fra det lille landet, Danmark, som fikk sine liv snudd helt på hodet, da det ble kalt på dem fra de himmelske ånder, og de ble bedt om å være behjelpelig som formidler og utgiver av en bok som forteller sannheten om menneskets opprinnelse og om hvorfor denne verden er blitt en arena for kampen mellom det gode og det onde.

Johanne og Michael Agerskov fotografert ca 1899, like før de giftet seg. Foto: Det Kongelige Bibliotek i København.

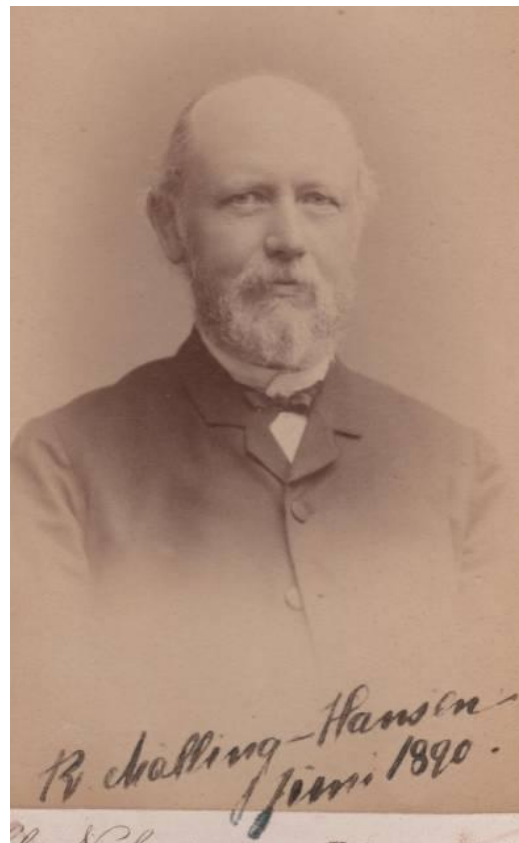
Da Johanne Agerskov (1873-1946) giftet seg i 1899 med sin forlovede, den senere lektor og forfatter, Michael Agerskov (1870-1933), tydet alt på at hun hadde en ganske normal tilværelse foran seg, som mor og hjemmeværende husmor. De nygifte slo seg ned i København, der ektemannen hadde sitt arbeid i mange år som lærer ved Marie Kruses pikeskole, og som sensor ved den danske lærerskoleeksamen. Michael kom fra en slekt av høye embetsmenn innen tollforvaltningen, og hans far var tollinspektør i Nykøbing Sjælland,

mens hans mor stammet fra den store Grove-slekten, som var meget rikt representert i offiserskorpset i den danske marine. En av Michael Agerskovs onkler var den meget begavede litteraturkjenneren Christian Agerskov, som ble regnet som "fødselshjelper" for en rekke store danske forfattere. Han underviste for øvrig i dansk både ved Sjøkrigsskolen og ved Efterslektsselskabets skole, der Michael tok sin studenteksamen. Og Michael Agerskov viste seg også å ha talent for skriving, og skrev både dikt og prosa, og utga også et danskverk for det danske skoleverket fra 1. klasse i barneskolen og til og med gymnaset. Dette ble også oversatt og utgitt i Sverige.

Johannes egen far, Rasmus Malling-Hansen (1835-1890), hadde gjennom sin livstid arbeidet seg opp fra nærmest ingenting, til å bli en av Danmarks mest respekterte vitenskapelige forskere, verdensberømt oppfinner, og hadde en meget sentral posisjon innen den danske døvstummeundervisningen som prest og forstander ved det eneste statlige døvstummeinstituttet på den tiden. Han mottok noen av Danmarks høyeste utmerkelser for sine oppfinnelser og for sitt arbeid som døvstummeopdag, og giftet seg i 1865, med Cathrine Georgia Heiberg (1841-1876), datteren av den forrige forstanderen, Søren Johan Heiberg (1810-1871), som var en personlig venn og rådgiver for den danske dronningen.

*Den unge Johanne Malling-Hansen (til høyre) fotografert sammen med søsteren Karen.
Foto: Privat.*

*Johannes far, Rasmus Malling-Hansen, fotografert kort før han døde i 1890.
Foto: Privat.*

Psykiske forskere.

Men det var først flere år senere at konturene av det som skulle bli selve deres livs hovedoppgave, begynte å tegne seg. Ekteparet Agerskov kom på et visst tidspunkt i sitt liv i

kontakt med spiritistiske kretser, og fikk ganske snart noen helt ekstraordinære opplevelser, som inkluderte både bankelyder i deres hjem, og at en streng på deres piano ble anslått tilsynelatende uten at et menneske befant seg i nærheten av pianoet. Johanne Agerskov selv var en meget reservert og noe skeptisk person, og hadde selv intet ønske eller ambisjoner om å virke som medium, men lot seg likevel overtale av sin mann og sin eldre søster, Juliane, til å delta ved bordseanser. Og det ble tidlig klart for alle at det var Johanne som var målet for de oversanselige åndenes interesse – det var henne de ønsket å komme i kontakt med. Og Michael og Johanne etterkom åndenes ønske, og arrangerte bordseanser i sitt hjem. Ved slike bordseanser anvendte man et bord med tre ben, og åndene kunne kommunisere med de tilstedeværende ved å løfte det ene bordbenet og la det falle ned slik at det fremkom en bankelyd. Ved å gå sakte gjennom alfabetet, kunne man således få bekreftet hvilken bokstav som skulle medtas ved at ånden lot bordbenet banke en gang ja og to ganger for nei. På denne litt tungvinte måten kunne man sakte bokstaver og ord og setninger, som var diktert av de oversanselige åndene.

De to andre parene som deltok regelmessig i seansekreten var (til venstre) Agerskovs yngre søster og hennes mann, Anna og Karl Lindahl, og fru Agerskovs eldre søster og hennes mann, Juliane og Maximilian Danckert. Foto til venstre: Privat - til høyre: Det Kongelige Bibliotek.

Rasmus Malling-Hansen.

Det dannet seg snart en liten seansekrete av interesserte omkring ekteparet Agerskov. I tillegg til dem selv, deltok hr. Agerskovs yngste søster, Anna og hennes mann Karl Lindahl og fru Agerskovs eldre søster, Juliane og hennes mann Maximilian Danckert. Både Johanne og Michael Agerskov fungerte som medier i denne første tiden, og også Juliane Danckert hadde mediumistiske evner. I spiritistiske kretser på denne tiden var det vanlig å motta dikt fra de avdøde, og det ville også Agerskovs forsøke, og de oppga et emne som de ønsket at diktet skulle handle om, og i løpet av bare noen minutter mottok de så et dikt fra den oversanselige verden. Denne virksomheten fortsatte med jevne mellomrom over en viss tid, og en kveld ble de kontaktet av en tydelig fortvilet og noe forvirret yngre mann, som på dette tidspunktet hadde vært avdød i flere år. Han ba innstendig om at de måtte hjelpe ham med å finne noen gamle papirer som han hadde etterlatt seg og tilintetgjøre dem, da det var ham meget

maktpåliggende at papirene ikke måtte finnes av noen andre. Han hadde store problemer med å redegjøre for hvor de befant seg, men da de syntes å kunne huske at Johannes far, Rasmus Malling-Hansen, var en bekjent av ham, spurte de etter Johannes far, og fikk beskjed om at han også var tilstede i rommet. Og de kunne tydelig merke at det var en annen ånd som overtok seansebordet, bankingen foregikk nå langt jevnere og fastere, og Johannes avdøde far ga seg til kjenne overfor dem, og det var et meget beveget og følelsesladet øyeblikk for far og datter. Malling-Hansens navn i den oversanselige verden er Leo og han tilhører gruppen av Guds første skapninger - englene, og Leo kunne ganske raskt og enkelt fortelle dem hvor de angjeldende papirer befant seg, slik at de kunne finnes og tilintetgjøres. Han kunne også bekrefte overfor ekteparet at de var inne på den rette veien, og han ba dem om å fortsette sin virksomhet.

Dette må ha skjedd omkring 1908/09, og ekteparet Agerskov forsto at Leo ikke kun hadde kontaktet dem for å få hjelp til å finne noen etterlatte papirer – det måtte være noe mer. På deres spørsmål svarte Leo at alt ville åpenbare seg for dem litt etter litt, men at de kunne stole på at Gud var med dem. På Leos oppfordring avholdt etter hvert ekteparet også seanser der kun de to var deltagere, og de ble snart kontaktet av avdøde mennesker, som ønsket å meddele seg og i noen tilfeller be om tilgivelse for gamle synder i tidligere tilværelser. Og åndene brakte dem mange lidende vesener, som ikke hadde klart å vende tilbake til sine himmelske boliger ved sitt legemes død, fordi de var bundet til jorden på grunn av synd og ugjerninger, og ofte var det tilstrekkelig at Agerskovs forklarte de avdøde at de faktisk var døde, for selv hadde de den oppfatningen at de fremdeles var i live og levde sitt liv som vanlig i sine gamle boliger. I noen tilfeller var det nødvendig at ekteparet ba en kjærlig bønn for de avdøde, og da våknet angeren hos de lidende, mørkets bånd som bandt dem brast, og høye ånder kom og brakte dem hjem til sfærene, der alle åndelige vesener har sitt hjem.

Seansekreten forsøkte ved et tilfelle også å lage åndefotografier, men til tross for at de fikk grundig veiledning av Leo om hvordan de skulle gå frem, hadde ingen av dem den utstrålingen som kreves for at åndelige vesener skulle bli synlige på fotografiene.

Men bordseansene med bankelyder var en meget krevende og langsom metode, og ved et tilfelle, ”sa” ånden som dikterte en meddelelse plutselig til Johanne Agerskov: - Hvorfor sier du ikke bare hva du vet jeg kommer til å diktere, for du kan jo på forhånd ”høre” hvordan setningen lyder. Og det var ganske riktig. Johanne hadde en stund blitt seg bevisst at hun var i stand til å ”høre” åndens tanker i sitt indre øre, og fra da av skred arbeidet langt raskere frem, for nå kunne åndene diktere fru Agerskov en og en setning, som hun så gjentok høyt, slik at hennes mann eller en annen tilstedeværende kunne skrive ned setningen. Og de mottok etter hvert flere avdøde, og bl. a. ble de diktert flere inkarnasjonsberetninger fra gamle kulturriker, som i detalj kunne fortelle om de forgagne tiders liv. Og ved et tilfelle ba en avdød ånd en av de tilstedeværende om tilgivelse for fortidige ugjerninger, og tilgivelse.

Tre gylne frukter.

Vinteren 1910 skjedde en meget spesiell hendelse, som gjorde et uutslettelig inntrykk på alle de seks seansedeltagerne. Mens en ånd dikterte dem, ble det plutselig stille, og han meddelte at en høy ånd hadde ankommet og bød ham å tie. Og den nyankomne presenterte seg som Gabriel, Herrens budbringer, og han ba innstendig om at seansekreten måtte fortsette å holde sammen, for store ting ville utgå fra dens midte. Og han sluttet med disse ord: ”Tre gylne frukter vil falle i ditt skjød, Bettina; del disse frukter med dine medmennesker, men behold

selv kjernene.” Bettina er Johanne Agerskovs navn i sfærene, og Agerskovs begynte nå for alvor å forstå at deres virksomhet ville kunne få stor og avgjørende betydning. ”De tre gylne frukter” skulle senere vise seg å være tre bøker, som ble diktert Johanne Agerskov fra oversanselig side, og som ble utgitt av hennes mann, Michael Agerskov; ”Hilsen til Danmark”(1915), ”Vandrer mod lyset!”(1920) og ”Forsoningslæren og Genveien”(1920). Hovedverket, ”Vandrer mod Lyset”, ble til ved at seansekreten stilte spørsmål, som ble besvart fra oversanselig side, av Leo. Men allerede mens man arbeidet med VmL, ble det klart at de oversanselige åndene ikke lyktes i å lede seansedeltagerne inn på alle de spørsmålene de ønsket skulle stilles. De avgjorde derfor å avslutte arbeidet midlertidig, for senere å forsøke å fremkalle de ønskede spørsmålene i noen av VmLs leseres tanker. Det lyktes, og derfor utkom to supplementer til VmL i 1929 og -30. Disse var altså planlagt allerede mens arbeidet med VmL pågikk og inngår i ”De tre gylne fruktene”, som ble forutsagt for seansekreten ved starten av deres samarbeid. Ingen senere verker ble varslet fra oversanselig side.

*Johanne Agerskov, 1873-1946.
Foto: Privat.*

*Michael Agerskov, 1870-1933.
Foto: Privat.*

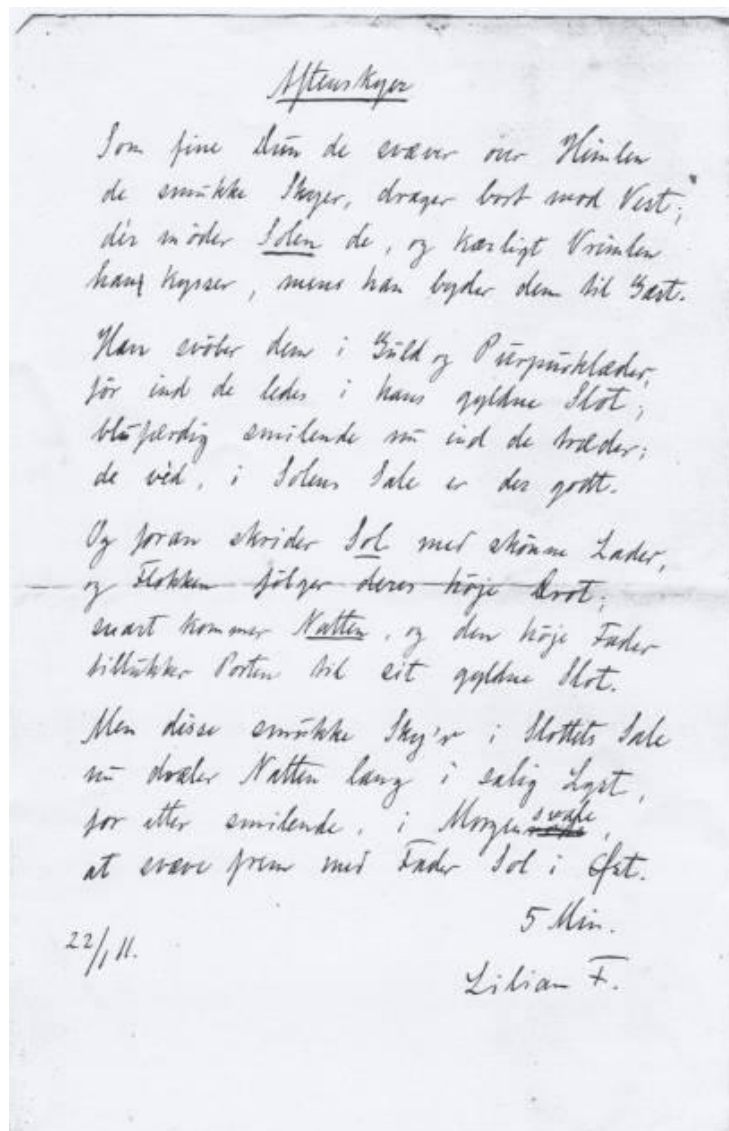

*Rasmus Malling-Hansen, 1835-1890.
Foto: Heiberg-museet i Sognal.*

Møtet med Kristus.

Våren 1911, få år etter at ekteparet Agerskov først ble trukket inn i spiritistiske sirkler, tok deres virksomhet et nytt stort skritt fremover. En kveld satt Michael og leste i Bibelen, og kom til en setning, som han ble spesielt oppmerksom på, og han tenkte at dette kunne umulig Jesus ha uttalt. Han nevnte saken for sin kone, og hun kunne meddele at det ble ”sagt” til henne at de gjerne kunne få vite sannheten om setningens opprinnelse med det samme. De satte seg så ved seansbordet, og ble straks kontaktet av en ånd som kalte seg Kristus. Han gjorde nøye rede for hvordan setningen var blitt forvansket, men at den opprinnelige kjernen stammet fra ham. Han spurte Agerskovs om de kunne godta hans forklaring, noe de kunne bekrefte. Han kunne også fortelle dem at dersom de kunne feste lit til at han var den han utga seg for, ville han kunne gi dem overordentlig stor hjelp – men først måtte de selv avgjøre om de hadde tillit til ham. Dette var et meget avgjørende øyeblikk i ekteparets virksomhet for den oversanselige verden, for om de ikke hadde fattet tillit til at det virkelig *var* Kristus som sto

overfor dem, ville ikke deres oppdrag kunne utføres som planlagt fra oversanselig side, for alt måtte gjøres frivillig og uten press eller tvang.

Et av de diktene Michael Agerskov mottok under seansene. Det er datert 22.01.11, underskrevet "Lilian F.", tittelen er "Aftenskyer" og det tok tydeligvis 5 minutter å motta. Foto: Det Kongelige bibliotek.

Ardor vender om.

Heldigvis kunne både Johanne og Michael i sitt indre føle at den ånd som ba om deres tillit virkelig var den han utga seg for, og noen dager senere kom han tilbake da hele seansekreten var samlet, og dikterte dem en meget smukk lignelse. Han ville ved dette tilfellet ikke presentere seg ved sitt navn, men etter at lignelsen var diktert ferdig, spurte han de tilstedeværende om de kunne si hvem han var. Og de svarte at han var Kristus, og dette sluttet alle kretsens medlemmer seg til. Kristus uttalte så i Guds navn en meget smukk velsignelse

over dem og deres gjerning. Og det skulle vise seg at det ikke var siste gang Kristus gjestet ekteparet Agerskov. Mindre enn et år senere vendte nemlig Kristus tilbake, denne gangen for å bringe dem en fallen ånd – ja, den aller dypest falne ånd, for Kristus hadde lyktes å lokalisere den onde selv, mørkets fyrste – den som alle mennesker fryktet og hatet – djevelen. Kristus hadde lovet å bringe ham til mennesker som på hans ord ville be for ham. Agerskova forsto straks at de hadde foran seg et dypt lidende, formørket vesen, og av sine hjerters godhet tilgav de ham alt han hadde syndet mot dem, og derved ble de bånd som bant djevelen til mørket brutt, og hans erindringer om livet i Guds rike våknet, og dermed sorgen og angeren over at han hadde valgt å vandre mørkets vei, sorgen over at han hadde motarbeidet Gud og gjort livet til sine skapninger, menneskene, til et helvete. Og Kristus brakte sin angrende broder hjem til Gud, som straks tilgav ham alle hans synder. Med dette hadde lyset beseiret mørket i den åndelige verden, og fra dette øyeblikket hadde mørket ingen fyrste på jorden – djevelens trone sto tom. Men dette betyr ikke at mørket på jorden er beseiret – det er fremdeles til stede i den jordiske verden, og først når menneskene selv har lært fullt ut å motstå mørkets makt, vil livet på jordkloden forandre seg radikalt, men ingen djevel vil lengre stå ved menneskenes side og inngi dem onde tanker og fristelser.

Denne lille busten laget jeg da jeg var i 20-årene. Jeg synes den illustrerer godt den lidelsesfylte situasjonen Ardor befinner seg i. Han har bønnfaldt menneskene om å tilgi ham, og hans pinefulle lidelse vil ikke være over før hvert eneste menneske har tilgitt ham. Foto: Sverre Avnskog

Ardors beretning.

Gud gav djevelen, eller Ardor, som han nå skal hete, ett års hviletid i himmelriket for at han skulle få tid til å tenke gjennom alt som hadde skjedd i den tiden han var mørkets fyrste, og Gud påla ham, når hviletiden var omme, igjen å oppsøke menneskene for å gjøre rede for sitt fall for mørket og for å forsøke å oppnå sine skapningers, menneskenes tilgivelse. Og godt hjulpet av sine åndelige søsken, forsøkte Ardor så godt han kunne å besvare de spørsmålene som seansekreten rundt ekteparet Agerskov stilte ham, og på denne måten fremkom ”Ardors beretning” – den første delen av ”Vandrer mod Lyset!” der Ardor forteller om livets begynnelse, om hvordan det finnes to krefter i universet; lys og mørke; om hvordan Gud og hans tolv hjelpere fremsto av lyset da tanken og viljen forentes i lyset, og om hvordan Gud skapte sitt rike med boliger for seg og sine skapninger. Han forteller videre om skapelsen av de første av Guds barn, englene – og om hvordan kampen mellom det gode og det onde startet idet noen av englene falt for mørkets fristelser og formørket den lyskloden som Gud hadde skapt til å være menneskenes bopel, og mørket befruktet noen av de mangeartede livsspirene Gud hadde skapt, og det fremsto heslige og gigantiske dyrearter og stygge planter og vekster, og overalt var sump og vonde lukter. Mørket hadde fullstendig ødelagt det vakre landskapet Gud hadde skapt. Og for å forsøke å bringe orden i det kaoset mørket hadde forårsaket på jordkloden, skapte ”de eldste”(som de falne åndene blir kalt i Vandrer mod Lyset!) de første menneskene, som mer var å ligne på apelignende vesener uten tanke og vilje. Men noen av de eldste hadde fremdeles noe igjen av sin evne til medfølelse, og de så at de stakkars menneskedyrene levde et liv i lidelse og uten mening, for deres ”ånd” eide ikke tanke og vilje, og vandret rundt som spøkelser på jordkloden etter legemets død, uten noen mulighet til å noen gang oppnå bevissthet om sin egen eksistens. Til tider befant det seg langt flere ”døde” enn levende mennesker på jorden, men på noen av de eldstes bønn påtok Gud seg ansvaret for deres elendige skapninger, og gav deres ånd en gnist av sitt eget flammende vesen, og tanke og vilje, slik at de fikk en åndelig bevissthet og del i det evige liv. Og de yngste påtok seg, etter Guds ønske, å føre menneskene frem på jorden, gjennom mange inkarnasjoner, for at de skulle lære seg å sky mørket og vokse og modnes så de kunne fortsette sin vandring i lysets verdener. Men de eldste valgte å motarbeide sine yngre brødre og søsken(som blir omtalt som ”de yngste”) for ikke å miste herredømmet over sine skapninger, og påførte dermed både menneskene og sine søsken umåtelige lidelser, og det var ondskaben som drev dem, for de var blitt mørkets slaver, og de skydde ingen midler for å hindre lysets fremgang på jorden.

Kampen mellom det gode og det onde.

I Ardors beretning kan vi videre lese om hvordan lyset og mørket skiftevis ble svakere og sterkere – og hvordan kampen mellom det gode og det onde bølget frem og tilbake. De yngste lot seg inkarnere som menneskenes foregangsmenn for å lære dem å tale, og å ta forskjellige jordiske hjelpemidler i bruk for å lette livet som mennesker, og de forsøkte å lære menneskene å leve i fred og fordragelighet, en mann og en kvinne sammen, slik at de kunne ta vare på sitt avkom, i flokker ledet av noen av de eldste individene. Og de forsøkte å vekke menneskenes forståelse for at de hadde en god far i himmelen, som de kunne henvende seg til for å få hjelpe. Mens de eldste lærte menneskene å krige og drepe hverandre, ta mange koner og mange menn, slik at avkommet ble lidende, og de søkte å vekke menneskenes maktsyke, misunnelse og sjalusi. De eldste hadde sine boliger i det som kaltes det ødelagte rike, eller helvete, for det som en gang hadde vært skjønne boliger lagt omkring jordkloden, var blitt nedbrutt av det mørket de eldste hadde frigjort ved sitt fall, og deres liv i helvetessfæren var en eneste lang lidelse, men de var bundet av mørket, og så ingen vei ut av det. Den gamle myten om et helvete medfører altså riktighet, men helvete var ikke skapt av Gud som et sted

syndige mennesker skulle lide evige pinsler – helvete oppsto som en følge av at mørket ødela de boligene Gud opprinnelig hadde skapt for sine første skapninger da de skulle lede de menneskene Gud hadde planlagt å skape av lyset, og som skulle leve i en lysverden, der død og lidelse ikke ville finnes! Men både jordkloden og lysverdenen om jordkloden ble forurenset av mørket på grunn av de eldstes fall, og jorden ble en mørkeklode, de skjønne boligene omkring jordkloden ble til et helvete, og mennesket ble ikke et lysvesen slik Gud hadde planlagt, men de fikk en kropp av mørke og en ånd av lyset, da Gud overtok ansvaret for dem.

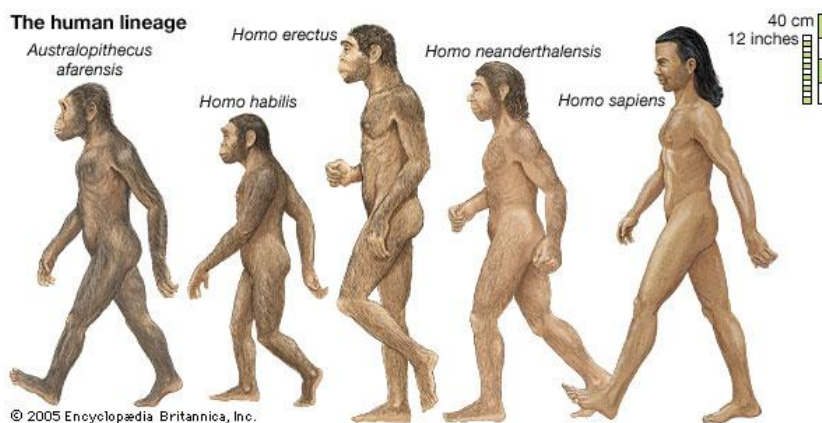
*En middelalderkunstners fremstilling av myten om helvete. Helvetessfæren oppsto som en følge av at de eldste falt for mørket slik at den lysverdenen Gud hadde lagt om jorden ble ødelagt. Gud har selvsagt aldri hatt noe ønske om at noen skal "brenne evig" i helvete!
Illustrasjon fra Wikipedia*

De eldstes inkarnasjoner.

Et avgjørende vendepunkt i kampen mellom det gode og det onde kom ca 12000 år før Kristus, da den idé våknet hos noen av de eldste at de for å slippe unna sine lidelser i helvetessfæren, ville forsøke å inkarnere seg selv i menneskelegemer, men kun Ardor var i stand til å skape et beskyttelseslag mellom ånd og legeme, som var tett nok til at ikke de eldste som mennesker kunne erindre sine lidelser i helvete. Og Ardor inkarnerte alle sine søsken, og ville også inkarnere seg selv, men oppdaget da at han ikke hadde makt til å skape sitt eget beskyttelseslag tett nok, og hans liv som menneske ville bli uutholdelig med erindringen om all den ondskap og lidelse han hadde forårsaket levende i bevisstheten, så han

måtte oppgi å inkarnere seg selv. Derved befant han seg alene igjen, og da våknet hatet til alt og alle i hans sinn, og han slynget i hat og raseri ut noen voldsomme forbannelser mot Gud, mot sine eldre og yngre søsken, og mot menneskene, og disse forbannelsene ligger som tunge skyer av mørke over hele jordkloden og trekker menneskene ned i synd og ugjerninger. Bare forbannelsene som ble rettet mot Gud, ble øyeblikkelig slettet av Gud, fordi de ellers ville vende tilbake til Ardor selv og utslettet ham. Men Ardor måtte lide voldsom for de forbannelsene han ønsket skulle ramme de eldste, de yngste og menneskene, for alle onde tanker vender til syvende og sist tilbake til sin opphavsmann, og han må selv lide de pinslene han ønsker å nedkalle over andre.

Men de eldstes inkarnasjoner betød at motstanden mot de yngstes arbeid for å bringe menneskene fremover ble langt større, for det beskyttelseslaget som den eldste laget, klarte ikke å holde tilbake de eldstes onde personligheter, og deres maktsyke og ondskap gjorde at de over alt hvor de inkarnerte, gjorde de langt svakere menneskeåndene til viljeløse redskaper i sine onde intriger for å oppnå de høyeste posisjonene både i templene og som ledere, og deres skruppelløse higen etter å tilfredsstille sitt begjær etter jordisk gods og nytelse, trakk mye mørket over dem selv og de rikene der de inkarnerte. Men de eldste oppdaget snart at når de inkarnerte som mennesker, brakte de seg selv også automatisk inn under Guds gjengjeldelseslover, og alt det onde som de påførte andre, vendte seg snart mot dem selv, og påførte dem selv de samme lidelsene, og mange av dem lot seg ikke inkarnere flere ganger, men levde et liv i helvetessfæren, der de forsøkte å lage kopier av sine rikt utsmykkede jordiske boliger, men kopiene var som ødelagte ruiner å regne sammenlignet med sine forbilder. Disse eldste trakk også med seg utallige menneskeånder ned i elendighet, for alle dem som inspirert av de eldste hadde levd som dem i synd og elendighet, maktet ikke å heve seg til sine boliger i sfærene når deres jordiske legeme døde. Men mange av de eldste tvang Ardor til å fortsette å inkarnere dem, og han lot dem ofte få så elendige inkarnasjoner som han kunne tenke seg, og inkarnerte også mannlige ånder i kvinnekropper og omvendt og disse livene i "feil" kropp ble en eneste lang lidelse for de angjeldende ånder. Men vi kjenner mange av disse eldste fra historien som maktsyke og onde herskere, som alltid lå i krig med sine naboland og som hadde en umettelig tørst etter den jordiske verdens luksus. Der hvor de yngste klarte å skape siviliserte samfunn, og førte menneskeheten store skritt videre, kom etter hvert de eldste og dro menneskene tilbake i synd og elendighet, og der hvor de yngste forsøkte å lære menneskene forståelsen av at deres ånds far var en mild og kjærlig guddom, lærte de eldste menneskene at det fantes mange guder og at menneskene burde frykte deres vrede, og blidgjøre dem med blodige offerhandlinger. Og der hvor de eldste fullstendig overtok makten, måtte de yngste oppgi å bringe samfunnet videre i mer etisk retning, og de måtte da ofte begynne helt på nytt igjen et annet sted i verden, og slik oppsto de ulike gamle kulturrikene, som blomstret over en viss periode, for så å gå til grunne igjen.

Mennesket er ikke fremkommet gjennom evolusjon, men ble skapt av høyintelligente åndelige vesener. Senere har Gud gitt oss en åndelig bevissthet, slik at vi har en kropp av mørket og en ånd av lyset. Fordi de eldste i høy grad var formørket, ble de ulike første mennesketypene ikke særlig vakre, men takket være de yngstes inkarnasjoner, er menneskelegemet gjennom årtusenene forskjønnet. Illustrasjon fra Internett

Kristus – menneskehetens leder.

Den siste delen av Ardors beretning forteller om Kristi spesielle stilling i Guds rike og i forhold til menneskeheten. *Vandrer mot Lyset!* er en bok som henvender seg til mennesker av alle religioner, og forteller oss at i Guds øyne inneholder alle religioner en flik av sannheten, og Gud spør ingen om hvilken religion de tilslutter seg, men om de fullt ut søker å leve i overensstemmelse med det beste i seg selv, og søker etter de dypere verdier i sin religion og ikke henger seg opp i det ytre og vanemessige. Men da Gud ba de yngste om å være ham behjelpelig med å lede menneskene frem mot lyset, og om å la seg inkarnere iblant dem, gjøs de fleste av yngste tilbake for denne oppgaven, for de innså straks at det ville bety at de måtte utstå enorme lidelser og påkjenninger ved å utsette seg selv for det mørket som hersket på jordkloden, og bare Kristus og hans dual hadde den følelsesdybde og evne til innlevelse, som gjorde at de straks sa seg villig til å ta på seg oppgaven, og Gud gjorde Kristus til de yngstes leder, og han ble også derved den øverste lederen av arbeidet med å bringe menneskene fremover mot lyset i en stadig voksende modenhet. Derfor inntar Kristus en helt spesiell stilling både overfor menneskene og overfor Gud. Men mange av de andre yngste har også gitt meget viktige bidrag for å bringe religiøse sannheter til menneskene, og både Buddha, Muhammed, Zwingli, og Luther var blant disse yngste, som forsøkte å bringe menneskeheten fremover i religiøs forståelse, men som mennesker lyktes det ikke noen av dem å unngå mørkets påvirkning, slik at det de lærte bort ikke ble den rene og uforfalskede læren de hadde håpet å medbringe. Buddha og Muhammed var for øvrig besjelet av den samme høye ånd, og Luther var den reinkarnerte Paulus.

I følge *Vandrer mot Lyset!* har Kristus inkarnert som menneske fem ganger, og det var i hans siste inkarnasjon han levde som Jesus av Nasaret. Jesus ble ikke født av en jomfru, men ble unnfanget på helt naturlig vis gjennom samværet mellom en mann og en kvinne. Som mennesket Jesus hadde Kristus en oppgave som falt i to deler. Den første var å be for sin falne bror, Ardor, for ved å be for Ardor, ville mørkets fyrste være vunnet tilbake til lyset, og veien ville derved ligge åpen for at Jesus kunne gjennomføre den andre delen av sin misjon; å vinne folket og lederne for sin nye kjærlighetslære, å lære menneskene om deres sanne forhold til Gud; at Gud elsker alle sine skapninger med den samme ubegrensede styrke, og at ingen noensinne vil gå fortapt, og alle vil bli bønnhørt av Gud dersom de ber fra hjertet. Men dessverre lyktes det ikke Jesus å erindre sitt løfte til Gud før sin inkarnasjon om å be for Ardor. I det avgjørende øyeblikket klarte Ardor å vekke angsten i hans hjerte og omhylle Jesus i mørke, så Jesus misforsto situasjonen og ba om Guds hjelp for seg selv i stedet for å be for Ardor, og dermed maktet Jesus heller ikke å fullføre den andre delen av sin oppgave med tilstrekkelig myndighet, og Ardor oppildnet lederne og folket mot Jesus, og klarte til slutt å nedbryte Jesu tro på at hans gjerning ville bære noen frukter, og han så ingen annen utvei enn å la sine ord bekreftes ved å gå frivillig i døden.

Paulus oppfant forsoningslæren!

Det var i følge *Vandrer mot Lyset!* aldri i Jesu tanker at hans død skulle være et sonoffer for menneskenes synder, og Gud trenger heller ikke noe slikt offer for at menneskene skal oppnå frelse. Gud elsker hvert enkelt menneske dypt og inderlig, og ved å gi hver menneskeånd en gnist av sitt eget flammende vesen, har Gud gitt alle del i det evige liv, og ingen kan synke så dypt ned i mørke og synd at det ikke er mulig å reise seg igjen. Tanken om Jesu død som et sonoffer oppsto først i tankene til Paulus, den jødiske skriftlærde som startet som en iherdig forfølger av de første kristne, men som så Jesus for sitt indre syn på veien til Damaskus, og som etter hvert ble en veldig kjemper for Kristi nye lære om kjærlighet og tilgivelse. Men

Paulus var en stolt og selvrettferdig mann, og han gikk ikke godt overens med Jesu disipler, og i stedet for å tale med dem som vandret med Jesus da han levde, ville han selv utgrunne hva meningen med Jesu liv og død kunne være, og i hans tanker (inspirert av Ardor) var det at idéen om at Jesus døde som et sonoffer i den nye pakt mellom Gud og menneskene, slik at menneskene skulle få del i det evige liv, ble til. Og da Paulus tenkte på hva som kunne ha skjedd ved Jesu siste måltid sammen med sine disipler, ble det i hans tanker til at Jesus hadde uttalt ordene som vi kjenner fra evangeliene om at brødet var hans legeme og vinen var hans blod som skulle utgydes i den nye pakt mellom Gud og mennesket. Ifølge *Vandrer mod Lyset!* har Jesus aldri verken tenkt eller uttalt noe slikt, men da alle de menighetene Paulus stiftet anvendte ordene ved sine minnemåltider for Jesus i påsken, fikk de etter hvert stor utbredelse, og havnet til slutt i evangeliene og ble tillagt Jesus selv.

Carl Heinrich Blochs bilde, "Bergprekenen". Illustrasjon fra Wikipedia

Paulus oppfant forsoningslæren!

Det var i følge *Vandrer mod Lyset!* aldri i Jesu tanker at hans død skulle være et sonoffer for menneskenes synder, og Gud trenger heller ikke noe slikt offer for at menneskene skal oppnå frelse. Gud elsker hvert enkelt menneske dypt og inderlig, og ved å gi hver menneskeånd en gnist av sitt eget flammende vesen, har Gud gitt alle del i det evige liv, og ingen kan synke så dypt ned i mørke og synd at det ikke er mulig å reise seg igjen. Tanken om Jesu død som et sonoffer oppsto først i tankene til Paulus, den jødiske skriftlærde som startet som en iherdig forfølger av de første kristne, men som så Jesus for sitt indre syn på veien til Damaskus, og som etter hvert ble en veldig kjemper for Kristi nye lære om kjærlighet og tilgivelse. Men Paulus var en stolt og selvrettferdig mann, og han gikk ikke godt overens med Jesu disipler,

og i stedet for å tale med dem som vandret med Jesus da han levde, ville han selv utgrunne hva meningen med Jesu liv og død kunne være, og i hans tanker (inspirert av Ardor) var det at idéen om at Jesus døde som et sonoffer i den nye pakt mellom Gud og menneskene, slik at menneskene skulle få del i det evige liv, ble til. Og da Paulus tenkte på hva som kunne ha skjedd ved Jesu siste måltid sammen med sine disipler, ble det i hans tanker til at Jesus hadde uttalt ordene som vi kjenner fra evangeliene om at brødet var hans legeme og vinen var hans blod som skulle utgydes i den nye pakt mellom Gud og mennesket. Ifølge Vandreren mod Lyset! har Jesus aldri verken tenkt eller uttalt noe slikt, men da alle de menighetene Paulus stiftet brukte ordene ved sine minnemåltider for Jesus i påsken, fikk de etter hvert stor utbredelse, og havnet til slutt i evangeliene og ble tillagt Jesus selv.

Jesus viste seg i sitt åndelige legeme!

Ardors beretning inneholder også forklaringen på hva som skjedde med Jesu legeme etter korsfestelsen – for det er i følge Vandreren mod Lyset! ikke riktig at Jesus oppsto i sitt jordiske legeme etter sin død! Gud går aldri mot de fysiske eller himmelske lover, og når båndet mellom ånd og legeme først har bristet, kan intet menneske vende tilbake til livet, og døden for legemet er ugjenkallelig. Slik var det også for Jesus. Det var den skriftlærde Josef av Arimatea som bærer skylden for den forvirringen som oppsto da Jesu legeme var forsvunnet, og for at troen på at han hadde oppstått i sitt jordiske legeme kunne oppstå. Josef av Arimatea var en meget rik jødisk skriftlærd, som hadde en dyp lengsel etter å få se den Messias som profetene hadde lovet skulle komme for å utfri jødene fra deres lidelser, og da han hørte at det ble talt om Jesus, ville han oppsøke ham for å undersøke om det kunne være noe i at han var den Messias som skulle komme til jødefolket. Og han oppsøkte Jesus og snakket med ham, og spurte ham om hvorfor han talte mot de skriftlærde, for det var deres oppgave å lære folket om Gud. Men om Jesus virkelig var den lovede Messias, ville Josef at han skulle vise ham et tegn som kunne bevise det, og så ville han tale Jesu sak overfor rådet, og sørge for at han ble satt på sin rettmessige plass som jødefolkets nye konge! Josef var også en av de yngste, og han hadde før sin inkarnasjon lovet Gud å hjelpe og støtte Jesus i hans gjerning. Jesus forsto i sitt indre hvor mye den rike mannens støtte betydde for ham, men Ardor sto mellom dem og oppildnet dem mot hverandre. Og Jesus krevde av Josef at han skulle selge alt sitt jordiske gods og dele pengene ut til de fattige, og følge Jesus som de fattiges likemann, og han ble mektig provosert av at Josef ikke ut fra det Jesus lærte bort og gjennom hans gjerning blant de fattige og syke kunne forstå at han var verdt å støtte, og han maktet ikke å styre sitt raseri mot Josef. Og de skiltes som uvenner. Men Josef var meget tiltrukket av Jesu vakre tale til folkene, og var ofte å se blant tilhørerne, og Gud "hvisket" ofte til ham i hans indre, at han skulle støtte Jesus, men Josef var naget av tvil, og våget ikke å støtte Jesus åpent. Men han våget heller ikke å være med på å dømme Jesus, og da Jesus ble dømt til å korsfestes av rådet i Jerusalem, var det uten Josef av Arimatea til stede. Også flere andre medlemmer av presteskapet og rådet oppfordret Jesus til å stille seg til disposisjon som jødernes nye konge, og ryktet om kongsemnet Jesus nådde også den romerske okkupasjonsmakten, og Pontius Pilatus planla å arrestere Jesus for å forhindre et mulig opprør. Rådets leder, Kaifas ble imidlertid varslet om den kommende arrestasjonen og for å forhindre at Pilatus skulle få nyss om rådets forbindelse med Jesus og dermed få ammunisjon til å rette anklager mot dem, tok Kaifas hurtig det strategiske grepet og få Jesus arrestert og anklaget for å være en opprører, og rådet dømte ham til døden og oversendte ham til romerne for å få stadfestet dommen. Takket være Kaifas hurtige inngripen det ble umulig for romerne å beskyldes *rådet* for å stå bak opprøret, og de ble samtidig kvitt Jesus. Han var definitivt ingen politisk opprører, men hans opposisjon mot den nedarvede jødiske tro var til stor og vedvarende irritasjon hos det jødiske presteskapet. Pontius Pilatus gjennomskuet Kaifas' handling og forsto at Jesus var uskyldig,

men på grunn av sin egen svake stilling på dette tidspunktet, våget han ikke å gå mot jødernes råd, men forsøkte i stedet å få Jesus friggitt ved å følge en gammel skikk å la folket velge ut en dødsdømt som skulle gå fri, og ga dem valget mellom Jesus og en annen, i det håp om at folket ville velge Jesus, som alle visste var uskyldig i det han var dømt for. Men folket ville det annerledes, og derved stadfestet Pontius Pilatus dødsdommen over den uskyldige Jesus for å redde sin egen posisjon.

Josef av Arimatea hadde ofte hørt av Jesu tilhengere at de mente at Jesus ville oppstå fra de døde etter sin død, for Jesus hadde lovet disiplene at dersom Gud tillot det, skulle han vise seg for dem etter sin død. For å sikre seg mot at Jesu tilhengere skulle påstå at dette skjedde uten at det var sant, fant Josef på å tilby dem å la den døde Jesus legges i den graven som var forberedt til ham selv, for på den måten kunne han selv ha full kontroll med legemet og hindre at falske rykter om Jesu oppstandelse kunne få bre seg. Men igjen ville Ardot utnytte situasjonen til å skape forvirring, og han inspirerte Josef til å ta med seg en tjener og fjerne Jesu døde legeme fra den uthugde steinhulen, og grave det ned i hagen. Og i frykt for at den gamle tjeneren ville avsløre ham, forgiftet Josef ham. Og da Maria Magdalena og noen andre kvinner kom for å stille liket av Jesus dagen etter, fant de det ikke, men Marias kjærlighet og lengsel etter Jesus, gjorde at Jesus viste seg for henne i sitt åndelige legeme, for Maria var klarsynt og så ham med sin ånds øyne. Og Jesus viste seg også ved et tilfelle for disiplene, også i sitt åndelige legeme, men materialisert med Guds tillatelse, så alle kunne se ham, men det er Josef av Arimatea som bærer ansvaret for at den misforståelsen oppsto at Jesus sto opp igjen fra de døde i sitt fysiske legeme. Han viste seg i sitt åndelige legeme som aldri kan dø – og det gjelder for alle Guds skapninger. Og hadde Josef lyktes i å utføre sin misjon, ville vi også ha hatt fyldigere beretninger om Jesu liv, for det var han som var utsett av Gud til å nedskrive Jesu taler til folket.

Thorvaldsens Kristus-statue i Vor Frelser Kirke i København. Foto fra Internett

Jesu frelsergjerning.

Men hva da med frelseren Jesus – blir det intet igjen av hans frelsergjerning? Jo så absolutt, men den tanken at Gud skulle ønske livet av sin sønn for å blidgjøres medfører i følge Vandreren mot Lyset! ikke riktighet. Det er ikke døden som kan frelse menneskene fra mørket – men kjærligheten! Og Jesus var den som gjennom sin aldri sviktende kjærlighet og medfølelse med menneskenes lidelser, til slutt kunne bryte mørkets makt i den åndelige verden, og lege den splittelsen som oppsto i det noen av Guds skapninger falt for mørket og begynte sin voldsomme kamp mot Gud og lyset, med jordkloden som arena, og menneskenes som lidende ofre.

Men til tross for de eldstes kamp for å holde jordkloden i mørkets makt, kunne de likevel ikke stå imot de yngstes arbeid for lysets fremgang i det lange løp. Guds mølle maler langsomt, men har Gud bestemt seg for noe, vil dette uansett bli virkelighet før eller senere. Og selv om flere kulturrikere etter hverandre gikk til grunne, lyktes det til slutt de yngste å vinne fremgang i de europeiske landene. Grunnen til at de yngste konsentrerte sitt arbeid om denne delen av verden, var at det var hit kristendommen bredte seg, og de yngste søkte i de første århundrene etter Jesus liv først og fremst å rense kristendommen for de forvanskningene. Ardor hadde klart å innsnikke i Jesu enkle og skjønne kjærlighetslære. Men da de yngste på et tidspunkt var nær ved å gi opp sin kamp, fordi de eldste alltid klarte å bryte ned det de forsøkte å bygge opp, ba Kristus, som den eneste som ikke stemte for å oppgi ledelsen av menneskenes vandring mot lyset, om at de oppsøkte Gud for å få hans hjelp. Og Gud talte til dem og påpekte overfor dem hvordan de kunne vinne fremgang ved, i stedet for å konsentrere nesten alle kreftene om å rense kristendommen for mørke, å forsøke å gjøre menneskenes liv bedre ved å gjøre oppfinnelser som kunne lette deres hverdag, ved å utvikle legekunsten og finne legedom for flere sykdommer, ved å utforske jordklodens ukjente krefter og utforskede landområder, og skape nye kunstverk innen alle kunstarter. Mange for lengst glemte tanker ble trukket frem igjen fra glemselen, og nye gullkorn uttenktes og ga ny forståelse til menneskene. Og med dette arbeidet klarte de yngste å lede menneskeheten fremover i åndelig og kulturell henseende, og lyset bredte seg mer og mer over jordkloden. Lysets seier var nå ikke langt unna.

Snarveien.

På midten av 1800-tallet kalte Gud Kristus til seg, og forklarte ham at han hadde uttenkt en snarvei, som ville kunne føre Kristi og de yngstes arbeid for lyset raskere frem til seier. De eldste hadde nemlig i lengre tid åpenbart seg for menneskene gjennom medier, og denne spiritismen hadde begynt å bre om seg, og de eldste skapte mye forvirring gjennom seansene, for de brakte mange falske og usanne opplysninger. Men Gud kan alltid vende mørkets anslag til det gode, og Han kunne i sin allvitenskap se at også de yngste kunne benytte seg av denne metoden for å henvende seg direkte til menneskene. Om de yngste også oppsøkte noen av de jordiske mediene, og klarte å vinne deres tillit for lysets sak, kunne veldig mye godt oppnås, og mange av de sannhetene om menneskenes opprinnelse og om deres forhold til Gud, som de yngste bare hadde lyktes å bringe brokker av til menneskene, kunne gis i en eneste sammenhengende fremstilling, helt uforfalsket av mørket. Og kunne man få menneskene til å be for de jordbundne åndene, kunne også disse vinnestilbake til lyset, og dette gjaldt ikke minst den dypeste falne av dem alle – Ardor! Oppdraget ville altså kunne medføre store seire for lyset, men det ville også innebære enorme oppofrelser og påkjenninger for dem som tok på seg å utføre det, for de ville måtte oppholde seg sammenhengende over mange år, uten pause, i mørket i det ødelagte riket og på jordkloden, og for de åndelige vesener er dette en

meget ubehagelig opplevelse. Men Gud lovet Kristus at om han ville følge denne snarveien, ville lysere tider opprinne for dem alle! Og for å lette Kristus og de yngstes arbeide, inkarnerte Gud noen av de yngste og langt fremskredne menneskeåndene med det siktemål å tjene som medier for de diskarnerte yngste.

Noen av disse inkarnerte yngste, var altså Johanne og Michael Agerskov, og deres venner i den lille seansekreten de dannet i Danmark på begynnelsen av 1900-tallet. Og fra VmL vet vi at den snarveien Gud hadde vist for de yngste fullt ut lyktes, og Johanne og Michael Agerskov brukte resten av sitt liv i lysets tjeneste, ved å be for de falne, og ved å tjene som medier da den sanne historien om menneskets opprinnelse og vårt forhold til Gud ble diktert av lysets ånder og fremkom i den jordiske verden.

Da Gud så at det hadde lyktes for Kristus og de yngste å vinne tilliten til seansekreten rundt ekteparet Agerskov, og at de gjennom sitt kjærlige og selvoppofrende arbeid beredte veien for at stadig flere av de jordbundne åndene vendte hjem til sine boliger i sfærene, skjønnte Gud at de yngstes arbeid var nær ved å føre til full seier, og han lot sin stemme lyde over jorden og i det ødelagte riket, og kalte på de åndene som fremdeles var bundet av mørket, og alle unntatt den eldste og hans dual stanset opp og lyttet til Guds kallende røst. Og de kunne alle bringes hjem til sfærene, og Gud slettet en gang for alle det som menneskene kjenner som helvete, de eldstes ødelagte rike – og helvetessfæren finnes altså ikke mer. Bare Ardor og hans dual flyktet omkring på jordkloden, og forsøkte å skjule seg for Gud og Kristus. Men Kristus fant Ardor, og sto plutselig foran ham i sin strålende skikkelse, og ba sin bror om å lytte til ham. Men Ardor var lammet av frykt, og var sikker på at Guds vrede ville knuse ham og utslette ham, men Kristus ba ham bli med for han ville bringe ham til mennesker som i kjærlighet og medfølelse ville be for ham. Og etter hvert våknet håpet i Ardors plagede sinn, og han ble med sin bror til Michael og Johanne Agerskov, og de, som var inkarnert med den oppgaven å bistå Kristus, ba i sine hjerters medlidenhet for Ardor, og hans erindring om livet i himmelriket før fallet for mørket våknet, og med den angeren over alle de forferdelige grusomheter han hadde utsatt sine brødre og søstre for, og de yngste brakte ham til Gud, som øyeblikkelig tilga ham alt det han hadde syndet, men gjorde ham også oppmerksom på at hver og en av hans skapninger, som har måttet leve i den jordiske mørkeverden i stedet for i lysets verdener, må tilgi ham før hans onde lidelser vil være over. Og derfor ender Ardors beretning i Vandrer mot Lyset med en inderlig bønn fra den dypt lidende Ardor, om tilgivelse fra oss mennesker! Og om vi tilgir ham, vil de båndene som binder oss til hans forbannelser bryte, og bli erstattet av kjærlighetsbånd – og vi vil med dette bidra til at lysets seier på jorden rykker et stort skritt nærmere, slik at livet på jorden kan bli et liv i fred og velstand for alle mennesker, og vi vil for vår egen del fri oss fra det tunge mørket vi er bundet til gjennom Ardors forbannelser, og lysere tider vil også opprinne for oss selv som mennesker! En tilgivelse av Ardor vil således bidra til en snarvei til lyset for oss selv, foruten å bidra til en snarvei til lyset for hele menneskeheten! Ikke dårlig!

Senere har også både Ardors dual og de øvrige eldste vendt tilbake til lyset. Vi vet ikke nøyaktig når Ardors dual vendte om, for det oppgis ikke i Vandrer mot Lyset! men sannsynligvis skjedde det ikke lenge etter Ardor. De åndelige vesenene som Gud skapte, ble alltid skapt to og to, for å utfylle hverandre og høre sammen for all fremtid. Hos de kvinnelige individene er alltid tanken sterkere enn viljen, og omvendt hos de mannlige. Og om noen synes det virker merkelig at Vandrer mot Lyset! nesten kun handler om de mannlige individene, er det fordi det er de som setter sin kvinnelige duals tanker ut i livet, og derfor i høyere grad er de handlende vesenene. Men de kvinnelige dualene har vært minst like viktige i kampen for lyset, og har både inkarnert som mennesker og bidratt som skytsånder. Men

viljen må befrukte tanken for at den skal kunne føre til handling, og derfor er det de mannlige individene som har ført kampen på det ytre plan. Men det var egentlig hos Kristi dual at medfølelsen med menneskeheten først våknet, mens det var Kristi aktpågivenhet overfor sin duals tanke som medførte at han sto frem og ville hjelpe dem. Det var også den eldstes dual som først falt for mørket i sin tanke, og Ardor som satte tanken ut i livet.

Det som i realiteten skjedde ved de eldstes fall, var at Gud stilte det helt åpent overfor alle sine første skapninger, englene, hvem av dem han ville utvelge til å lede de nye, mer umodne skapningene han ville skape – menneskene. Og i og med at han lot valget stå åpent, stilte han englene overfor den muligheten at de både kunne bli valgt og de kunne ikke bli valgt – og dette var en situasjon som englene ikke hadde opplevd før, da de hadde levd et liv helt uten bekymringer i Guds rike. De hadde fått opplæring i både lysets og mørkets muligheter både av Gud og hans tolv hjelpere, men hadde selv ingen *erfaring* med mørket, og de som ikke har blitt stilt overfor mørket, kan aldri noen sinne bli ytende individer, men vil for alltid forbli umodne, og derfor måtte Gud på et eller annet tidspunkt la englende møte mørket, ellers ville de for alltid forbli som barn, åndelig sett. De av englene som hadde valgt å studere de mer vitenskapelig betonte sidene ved livet, begynte etter hvert å mene at valget burde falle på dem, da de syntes at de burde være de mest velegnede til å lede de umodne åndene Gud ville skape, og de dro ofte til det vakre riket der menneskene skulle ha sine boliger – jordkloden. Og etter hvert våknet den selvbeundrende tanke ganske umerkelig hos dem, og de hadde i realiteten allerede da falt for mørket, og mørkets makt over deres tanker akselererte i styrke, uten at de selv var klar over det. Og det var de av englene som var mer kunstnerisk anlagt, som maktet å motstå mørket, for de avvist øyeblikkelig mørkets fristelse, og lot dermed ikke mørket få innpass i sine tanker. Betegnelsene de yngste og de eldste blir for øvrig kun benyttet i *Vandrer mod Lyset!* for å skille mellom de av englene som falt for mørket, og de som ikke gjorde det. I virkeligheten ble de alle til i samme øyeblikk.

Når de åndelige vesener inkarnerer som mennesker, kan viljen og tanken være både sterkere og svakere hos både menn og kvinner, alt etter som hva de har fått med seg i sin menneskelige personlighet. Gjennom beskyttelseslaget, mellom den fysiske og den åndelige hjerne går det en lystråd, som er vevd inn i den åndelige hjerne, og hvilke egenskaper fra den åndelige personlighet mennesket vil være utstyrt med, avhenger av hvilke områder i den psykiske hjernen lystråden er innvevd i. De yngste tar f. eks. med seg kun en meget, meget liten brøkdel av sin fulle personlighet når de inkarnerer på jorden. Beskyttelseslaget forhindrer at resten av den åndelige personlighets viten og erindringer når frem til vår jordiske bevissthet.

Vandrer mod Lyset! er for øvrig meget klar når det gjelder kvinnes hovedansvar for å ta vare på sine barn, og for å gi dem en god oppvekst og oppdragelse, og mens barna er små, bør omsorgen for barna være alle kvinners hovedoppgave! Dette er det aller første Gud spør enhver kvinne om når hun vender tilbake etter endt jordeliv; om hun har tatt vare på sine barn mens de var små. Barn som lider under manglende omsorg, vil ofte bære preg av det resten av sitt liv, og vil mye lettere bli offer for ulike fristelser og vil kunne ha vansker med å finne en trygg plass som gode samfunnsborgere. Dette synet på kvinnes spesielle ansvar for barna går ganske på tvers av tidsånden i mange vestlige land, der mange kvinner ønsker å delta i samfunnslivet eller skape seg en yrkeskarriere heller enn å vie seg helt og holdent til barna, og her er mange altså ikke helt i overensstemmelse med Guds vilje i vår tid. At kvinnene har hovedansvaret for barna fritar selvfølgelig ikke fedrene for ansvar, tvert imot; men deres ansvar dreier seg først og fremst om å sørge for sin families trygghet økonomisk og fysisk. Og når barna er blitt voksne og ikke lenger er avhengig av foreldrenes omsorg, er kvinnes rett til deltagelse på alle områder hun måtte ønske i samfunnslivet en selvfølge!

Også når det gjelder abort er Vandreren mot Lyset tindrende klar; abort er i alle tilfelle et onde, og bør kun utføres i de tilfellene der morens liv står i fare dersom svangerskapet fullføres. At svangerskapet er uønsket eller ikke passer inn i kvinnens eller mannens planer, kan ikke rettferdiggjøre at man tar livet av det lille fosteret, som er helt og absolutt uskyldig i sin egen tilblivelse, og alle som bidrar til en abort påtar seg et overordentlig stort ansvar ved å ofre den aller svakeste parten, nemlig barnet. I de tilfellene der en kvinne er blitt gravid på grunn av en voldtekt, vil man fra oversanselig side oppveie denne uretten ved å knytte en høy ånd til avkommet, slik at barnet vil bli en meget stor glede og berikelse for kvinnen og hennes familie!

Da Ardor var vendt tilbake, fikk de eldste som fremdeles var inkarnert som mennesker beskjed om det, og Gud ba dem om frivillig å få fastsatt en ny dødsdag, slik at de alle kunne vende tilbake på et langt tidligere tidspunkt enn planlagt av Ardor da han inkarnerte dem. Men kun meget få godtok dette, og da Gud aldri tvinger noen, var det deres eget valg som avgjorde. De som valgte å leve videre på jorden, ble da bedt om å få begrenset sin evne til å fjerne seg fra kroppen under søvn, slik at de mistet muligheten til å bevege seg rundt på jorden over store avstander og gjøre skade gjennom sin onde tankepåvirkning. Dette godtok mange av de eldste, men noen nektet også denne begrensningen, og de beholdt alle sine geniale evner, som alle de eldste er utstyrt med – og disse eldste fortsatte kampen mot lyset, og vi kjenner dem som f. eks. Adolf Hitler, Josef Stalin, Mao og flere. Men den siste av disse eldste døde før år 2000, slik at ingen av dem nå lever på jorden, og slike despoter som Hitler og Stalin vil derfor aldri mer oppstå. Heldigvis!

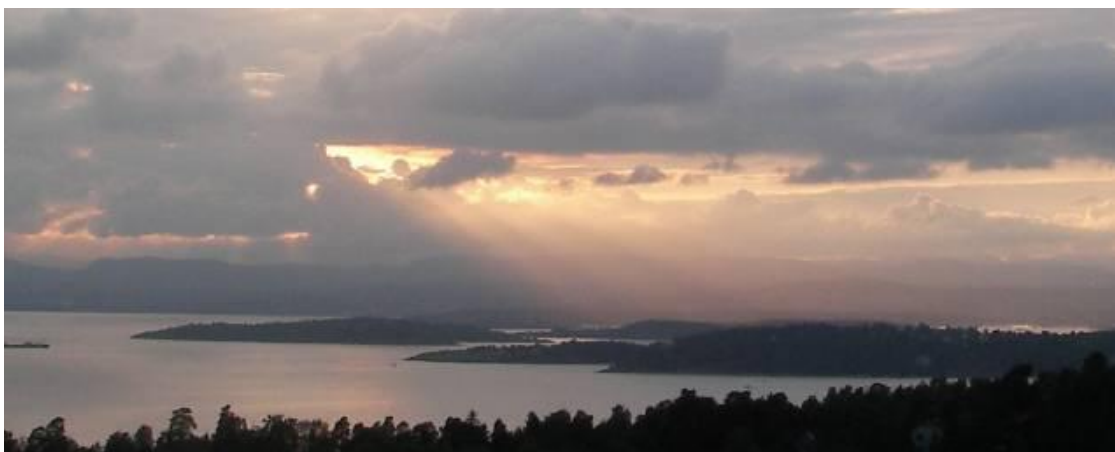

Foto: Sverre Avnskog

Lignelser.

Etter Ardors beretning følger et kapittel i Vandreren mot Lyset! med en del lignelser diktet av Kristus. I løpet av årene fra ekteparet Agerskov først kom i kontakt med det spiritistiske og frem til dikteringen av det som skulle bli Vandreren mot Lyset! Måtte de nødvendigvis gjennom en opplæringsfase, der de lærte seg å stole på de oversanselige åndene, og vernet seg til de arbeidsmetodene som skulle anvendes ved fremkomsten av det store budskapet. Det var i denne perioden at de fleste av lignelsene av Kristus ble diktet, og lignelsene er laget for å forklare og anskueliggjøre enkelte lovmessigheter i den åndelige og den jordiske verden, og mange av dem har også en forklaring, for å gjøre forståelsen enda lettere for den som leser.

Kristi tale.

Etter lignelsene følger Kristi tale, hvor han lover oss at han vil lede hver og en av oss gjennom vår vandring mot lyset, og han vil ikke slippe en eneste av oss før vi ved hans hjelp er ført frem til Guds rike! Og Kristus gjør rede for en del av de lovmessigheter som gjelder for menneskenes vandring på jorden, og han fremfører noen manende ord til oss alle, både til de unge og gamle, til dem som har et embete innen kirke eller samfunn og til den vanlige mann og kvinne! Kristus fremfører et budskap om kjærlighet, toleranse og fred, der vi alle tar vårt ansvar som mennesker på alvor, og ikke utsetter noen for urett eller lidelse. Og til dem som trår feil, til de villfarne og de lidende, gir han det løfte, at han aldri vil svikte dem, og de som har mistet troen på at en bønn til Gud kan hjelpe, vil *han* aldri glemme å be for!

Guds tjeners tale.

Deretter følger en tale av en av Guds tolv tjenere, og den er på den ene siden en meget alvorstynget og manende oppfordring til menneskeheten om å komme seg videre fra det åndelige barnestadiet vi hittil har befunnet oss på, og talen er absolutt ikke uten refs, men den avslutter med noen av de vakreste og kjærligste ord man kan tenke seg og beskriver Guds kjærlige lengsel etter oss på en meget betagende måte. Og vi får vite at Guds tålmodighet med oss er uendelig og hans kjærlighet til hver enkelt av oss er ubegrenset!

Kommentaren.

Etter denne talen kommer et stort kapittel som kalles kommentaren, og det er forfattet av Leo, Rasmus Malling-Hansens åndelige personlighet, og her følger han Ardors beretning, avsnitt for avsnitt, og utdypet og forklarer alle spørsmålene mer utfyllende. Blant annet forteller Leo at betegnelsene lyset og mørket må betraktes som abstrakte begreper, og er valgt fordi de i den jordiske verden best kan illustrere kontrasten mellom de to kreftene. Det er to sterkt magnetisk virkende krefter, og i og med at tanken og viljen forente seg med lysets poler, er lyset evig eksisterende, mens mørket er blitt forgjengelig, og i lyset finnes alt det godes mulighet, og i mørket alt det ondes. Gud skapte seg selv og alle sine skapninger av lyset, og derfor er vi alle lysvesener i diskarnert tilstand, selv om vi er ikledd et fysisk legeme når vi inkarnerer på jorden som mennesker. Både lyset og mørket finnes i mange former, fra det åndelige til det stofflige, og i Guds rike og i sfærene, er alt likeså virkelig som på jorden, for alt er bygget opp av stofflige lyspartikler, som riktignok er usynlig for det fysiske menneskets øyne. På samme måten fortøner de fysiske legemer seg som skyggeaktige og uklare sett fra den åndelige side. Våre fysiske legemer og alt fysisk stoff på jordkloden er bygget opp av mørkets groveste partikler. Det var altså egentlig Guds mening at jorden skulle være en lysklode, og at mennesket skulle være et lysvesen, slik at død og forgjengelighet ikke ville eksistere i den menneskelige verden, men de eldste fall for mørket dro mørket inn over jordkloden og ødela den skjønne lysverdenen som Gud hadde skapt, og det var de eldste som skapte de første menneskene, men fordi deres tanker var forvirret av mørket, ble de første menneskeformene ikke særlig vakre, men mest å ligne med primitive apelignende menneskedyr. De apene vi kjenner i vår tid, er for øvrig fremkommet ved at de første menneskene paret seg med dyrene, for de eldste hadde utstyrt dem med en ustyrlig og sterk seksualdrift, for å sikre at arten skulle bestå. Det har vært en av oppgavene til de inkarnerte yngste å dempe seksualdriften hos mennesket, for den alt for sterke seksualdriften som de eldste nedla i mennesket har ofte medført at menneskene ikke klarer å leve med kun en partner, og heller ikke tar ordentlig vare på alle sine barn, når de f. eks. er født utenfor ekteskapet, som en følge av utroskap. Disse barna blir ofte skadelidende og får ikke den

beskyttelsen og den kjærlighet og omsorg som foreldrene plikter å gi alle sine barn, enten de er født i eller utenfor ekteskap. Her har mange fedre syndet grovt opp gjennom historien! Den sterke seksualdriften har også ofte medført at de yngste har blitt helt uegnet til å utføre de storgjerningene de hadde planlagt fordi de eldste har klart å vekke deres begjær og gjøre dem umettelige på det seksuelle området, og dette har ofte trukket så mye mørke omkring dem at de har blitt brakt helt ut av kurs. I og med at de yngste har konsentrert mye av sine krefter på å renske Jesu lære, og heve menneskene på det kulturelle området, er seksualdriften hos mennesket i dag kunstig sterk, og i fremtiden vil det være en viktig oppgave for de yngste å dempe driftene og gi en mer kultivert seksualdrift i arv til de fremtidige slekter.

Kommentaren er forfattet av Leo, Rasmus Malling-Hansens åndelige personlighet. Her ses Malling-Hansen på et maleri fra 1887 av Malthe Engelstedt. Fra venstre: Erik Ritzau, Ludvig Feilberg, R. Malling-Hansen, Anna Ritzau og Johannes Kaper. Copyright: Privat

Boliger i sfærene.

Da Gud på noen av de eldstes bønn påtok seg ansvaret for deres elendige skapninger, skapte Gud seks nye verdener rundt jordkloden, og han la dem utenfor det ødelagte riket, og den ene utenfor den andre som lag med kuler utenpå hverandre og han skapte dem slik at de ble lysere og lysere jo lengre vekk fra jordkloden man kom. Her har menneskene og de yngste sine boliger mellom inkarnasjonene, og de yngste åndene bor i riket som ligger nærmest jorden, og etter hvert som de når lengre i sin modenhet, får de nye boliger i verdenene lengre vekk fra

jordkloden. Aller ytterst, i 6. sfære, har de yngste deres boliger, og her bor de mens de leder menneskenes vandring som deres skytsånder, for hvert menneske blir overvåket av en av de høye ånder, en av de yngste eller en av de eldste som vendte om på et meget tidlig stadium, og nå arbeider i lysets tjeneste. Skytsånden kan man betrakte som en forsterket samvittighet, og den søker å lede oss inn på de veiene som vi har planlagt å følge før vår inkarnasjon, og den beskytter oss også mot truende farer, dersom vi ikke gjennom våre egne synder fra tidligere inkarnasjoner, har brakt oss selv inn under gjengjeldelsesloven og mangler beskyttelse i visse situasjoner. Har vi før vår inkarnasjon planlagt å utføre spesielle gode handlinger, søker skytsånden også å vekke vår interesse for de områdene vi har planlagt å virke innenfor. For de yngstes vedkommende vil det ofte dreie seg om å skape nye oppfinnelser innen f eks vitenskap og medisin, utmerke seg som geniale og fredselkende jordiske ledere, virke som religionsreformatorer eller å skape ny kunst innen musikk, litteratur, malerkunst eller skulptur, for de yngste har til alle tider virket som menneskehetens foregangsmenn, og det er takket være deres utrettelige innsats at vi er brakt fremover, slik at vår tilværelse er blitt lettere for store deler av menneskeheten. Men fortsatt står mye igjen før hele menneskeheten kan få del i de godene som de yngste har gitt verden.

Gjengjeldelsesloven.

For å sikre seg at alt skulle være fullkomment rettfærdig for menneskene på deres vandringer, skapte Gud gjengjeldelsesloven, og den fungerer ganske automatisk ved at vi alle må sone for våre synder, og alle onde tanker og handlinger vender seg til syvende og sist mot oss selv, slik at vi må lide for det onde vi har forårsaket for andre. Men over gjengjeldelsesloven står Guds kjærlighet og barmhjertighet, og den som angret og ber om tilgivelse, vil ikke bli utsatt for gjengjeldelseslovens strengeste bestemmelser, men kan sone sine synder ved en kjærlighetsgjerning, der man f eks kan frelse like mange mennesker fra døden, som man har forårsaket dødsfallet til på grunn av f. eks. uansvarlig opptreden som pilot, togfører e. l. Men ved ett bestemt tilfelle kommer *alltid* gjengjeldelsesloven i sin aller strengeste form til anvendelse, og det er når man i en inkarnasjon har begått mord, og har klart å unndra seg straffen i den jordiske verden. Da blir man av Gud pålagt å *frelse* et menneske fra døden, men vil selv *mangle* skytsåndens beskyttelse, og frelsergjerningen vil da i de fleste tilfellene medføre at vedkommende selv blir alvorlig kvestet eller drept i redningsøyeblikket. Dersom et menneske ikke har fortidige synder av dette slaget å sone for, vil alltid skytsånden gi vedkommende advarsler dersom farer truer, og vil alltid kunne lede vedkommende unna livstruende situasjoner. Lyset mangler ikke midler til å beskytte vedkommende i så måte.

Menneskets tredelte bevissthet.

Nevnes må også Vandrer mod Lysets forklaring av hvordan den menneskelige bevissthet er oppbygget. Vår bevissthet består av tre deler; den fysiske, den astrale og den åndelige hjerne. Vår fysiske hjerne har ingen selvstendig bevissthet, men fungerer kun som en form for mottakerstasjon, omtrent som et TV-apparat som videreformidler de signalene det mottar. Vår astrale hjerne er oppbygget av mørkets finere partikler, og kan best sammenlignes med en automatisk beholder, der alle de inntrykkene vi mottar lagres og kan reproduseres uten noen selvstendig refleksjon. I den astrale hjerne ligger også våre instinkter og lavere drifter lagret, og også slektsarven, d. v. s. erfaringer og ferdigheter som slekten har oppsamlet seg gjennom århundrer, og som kan gå i arv til nye avkom. Den fysiske og astrale hjerne har vi til felles med dyrene, for alle levende skapninger består av både en fysiske og en astral del. Om ikke Gud hadde knyttet et åndelig vesen til det fysiske legemet, ville vi ha tenkt, reagert og levd som dyrene – helt uten en åndelig personlighet og en samvittighet. Men mennesket er i tillegg

utstyrt med en åndelig hjerne, og det er her vår egentlige bevissthet befinner seg, og målet med menneskelivet er å la ånden være "herskeren" i vår bevissthet, og alltid forsøke å følge det overblikket som ånden og vår samvittighet kan gi oss, og søke å foredle de nedarvede instinktene i etisk retning. Instinktene kan være både gode og onde. Av de gode kan man for eksempel regne morsinstinktet, et instinktivt ønske om å beskytte de svake, hensynsfullhet o. s. v. Til de negative kan man regne trangen hos sterke individer til å dominere de svakere, en ustyrlig seksualdrift, tendens til voldelighet o.s.v. Ingen kan selvfølgelig fri seg fra sine instinkter, men vi kan alle forsøke å foredle dem, slik at vi gir bedre instinkter i arv til vårt avkom, slik at det vil bli lettere for dem å leve opp bedre i pakt med sin samvittighet, uten til stadighet å måtte kjempe mot onde tankeimpulser fra den astrale hjerne. Og i mange tilfeller er den automatiske beholderen som den astrale hjerne er, en absolutt nødvendighet, f. eks. når vi trenger å automatisere enkelte ferdigheter. Når man f. eks. skal lære å kjøre bil, er man helt avhengig av at de grunnleggende bevegelsene etter hvert blir automatisert og går av seg selv, slik at bevisstheten kan konsentrere seg om trafikkbildet, hvor man skal hen osv. Om man da ikke var utstyrt med den astrale hjerne, måtte bevisstheten hele tiden tenke på enhver liten bevegelse man skulle utføre, og man ville ikke være i stand til å utføre så mange handlinger på en gang, og langt mindre følge med i trafikken.

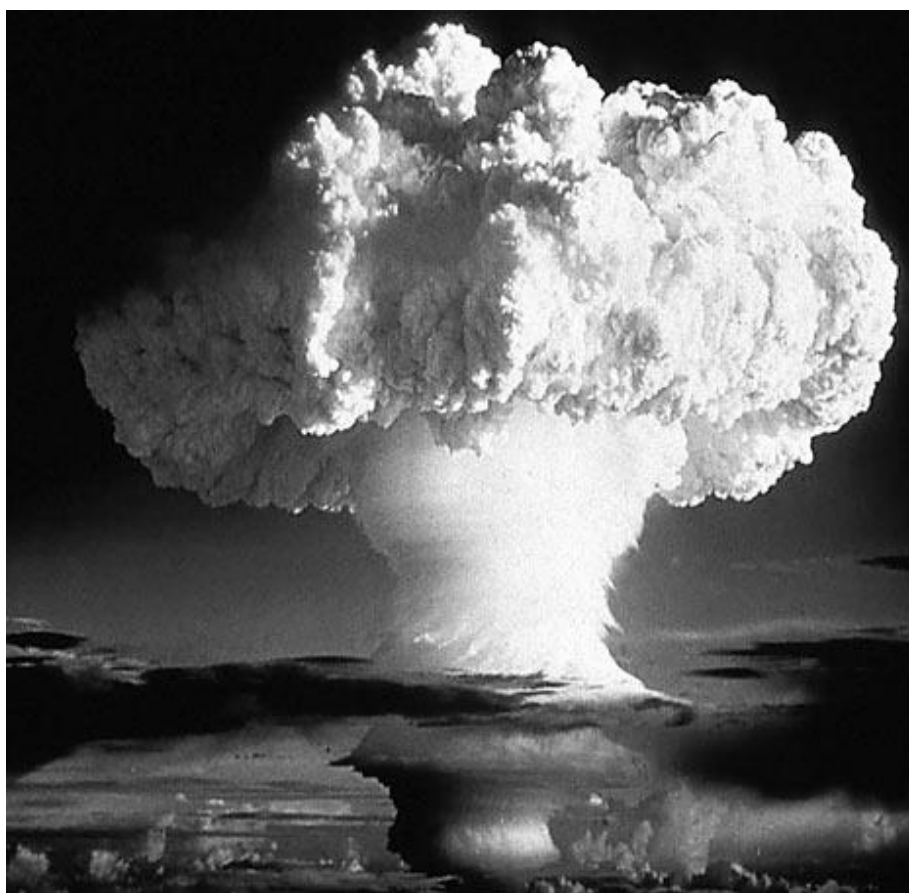
Eteropptegetninger.

I Vandreren mod Lyset! får vi også kjenneskap til en viktig årsak til at endringene i verden til det bedre tar såpass lang tid, til tross for at Ardor vendte tilbake til lyset for snart 100 år siden. For det første ligger mørket fremdeles tungt over jordkloden, og så lenge kun et lite fåtall mennesker har tilgitt Ardor, er de fleste mennesker fremdeles knyttet til Ardors forbannelser med et mørkeband, og selv om mørkets trone står tom, slik at mørket ikke har en ledende intelligens, fortsetter mørket å forårsake krig, lidelse og død på jorden. Men Gud rensker ut stadig mer mørke, og de yngste bidrar også i stor grad til å tilføre eteren lysenergi, så bedre tider er definitivt i ferd med å opprinne for oss alle, slik Gud lovet Kristus og de yngste da de påbegynte snarveien. Men den største anstøtsstenen mot forbedringer, er sannsynligvis at Ardor før sin omvendelse uttenkte onde planer for hva han kunne tenke seg skulle skje på jordkloden i de nærmeste århundrene, og disse onde planene ligger lagret i eteren som fremtidsbilder. Han laget eteropptegetninger både for enkeltpersoner og for hele nasjoner, og gir de som er ment å rammes seg først inn på de onde tankebanene som fungerer som eteropptegetningenes utløsermekanisme, vil den ene onde tanken forsterkes og lede til den neste, som igjen vil lede til Ardors på forhånd uttenkte handlinger. Slike eteropptegetninger ligger bak mange av de onde hendelsene på jorden, og både første og andre verdenskrig var uttenkt og planlagt av Ardor. Når eteropptegetningene først er lagret i eteren kan ingen slette dem, men Gud og de yngste gjør alt de kan for å forhindre at de skal komme til virkelighet på jorden, ved å forsøke å lede menneskene i de avgjørende øyeblikk, ved å advare dem mot å følge eteropptegetningenes tankeinspirasjon. Og dersom alle mennesker til enhver tid følger sin samvittighet, vil ikke eteropptegetningene kunne utløses, for de svekkes dersom vi motstår deres tankeinspirasjon, og er en eteropptegetning tilstrekkelig svekket, kan Gud og de yngste lede dens onde tankestrømmer vekk fra jorden. Så det finnes kun *en* sikker måte å motstå eteropptegetningene på, og det er ved alltid å følge sin samvittighet.

Spiritisme.

Vandreren mod Lyset! inneholder også en kraftig advarsel til oss mot å beskjeftige oss med spiritisme og mot å forsøke å kalle på de døde. Til tross for at det var spiritismen som dannet grunnlaget for at de oversanselige åndene kunne meddele seg til seansekreten rundt Johanne

og Michael Agerskov, skjedde dette som et resultat av at de oversanselige åndene *kalte på dem*, og ikke omvendt. Og om man opplever at det kalles på en, skal man ikke nøle med å besvare henvendelsen fra den oversanselige verden, men man skal i følge Vandreren mod Lyset! aldri selv kalle på de døde, for det kan bringe store forstyrrelser inn i deres hviletid og forberedelser til deres neste inkarnasjon. Åndene har ikke Guds tillatelse til å besvare slike henvendelser, og om de gjør det, bryter de Guds lover, og vil selv kunne oppleve tilbakeslag som en følge av dette lovbruddet, og det kan sinke deres vandring mot lyset! Og det vil uansett aldri være de høyt utviklede åndene som svarer på slike henvendelser fra uforstandige mennesker, og svarene som fremkommer kan ofte være meget upålitelige og mer forvirrende enn opplysende.

For å holde menneskeheten fast i mørket, skapte Ardor eteroppteignelser, som kan sammenlignes med "mentale bomber", lagret i eteren. Gir man seg først inn under en eteroppteignelses onde tankeinnskytelser, utløses en kjedereaksjon av onde tanker, og til slutt settes disse ut i livet som destruktive, ødeleggende handlinger, alt etter Ardors planer. Foto fra Internett

Samlende og avsluttende oversikt og Etterskrift.

Det aller siste kapittelet i Vandreren mod Lyset! er en samlende og avsluttende oversikt og en liten etterskrift. Her samles noen av trådene igjen og utdypes, og i etterskriften fortelles det om hvordan arbeidet med Vandreren mod Lyset! har foregått, og på siste siden underskriver den øverste åndelige lederen for verket med sitt navn fra sin siste inkarnasjon; R. Malling-Hansen, forhenværende prest og forstander ved det kgl. Døvstummeinstitut i København, mai 1916.

Vandrer mod Lyset! ble trykket og utgitt i Danmark i 1920, og etter anvisning fra oversanselig side, ble verket sendt ut til samtlige danske biskoper og til ca 60 prester. I følge Vandrer mot Lyset! hadde alle disse før sitt liv lovet å arbeide for en reformasjon av den danske kirken på grunnlag av de opplysningene som var gitt i Vandrer mod Lyset! En slik reformasjon ville ha gitt gjenlyd over hele verden, og ville ha beredt grunnlaget for lignende reformasjoner i mange kristne land, og menneskene ville ha fått et mye riktigere bilde av Gud og av sitt eget forhold til ham. I stedet for at mange fortsatte å henvende seg til Jesus i stedet for til Gud, og betraktet alle sin synder sonet av ham, ville menneskene lære å henvende seg til sin ånds fader alene for å få hjelp, og de ville ha kunnet lære at hver og en til fulle må ta ansvaret for sine egne handlinger. Dette ville ha styrket lyset på hele jordkloden, og mye mørke ville ha blitt utrenset! Men dessverre reagerte ikke den danske kirken – ja, sannsynligvis ble ikke Vandrer mot Lyset! en gang lest av mange av prestene, for mørket var ennå så sterkt at det maktet å forhindre dem fra å oppdage hva slags gave de sto overfor.

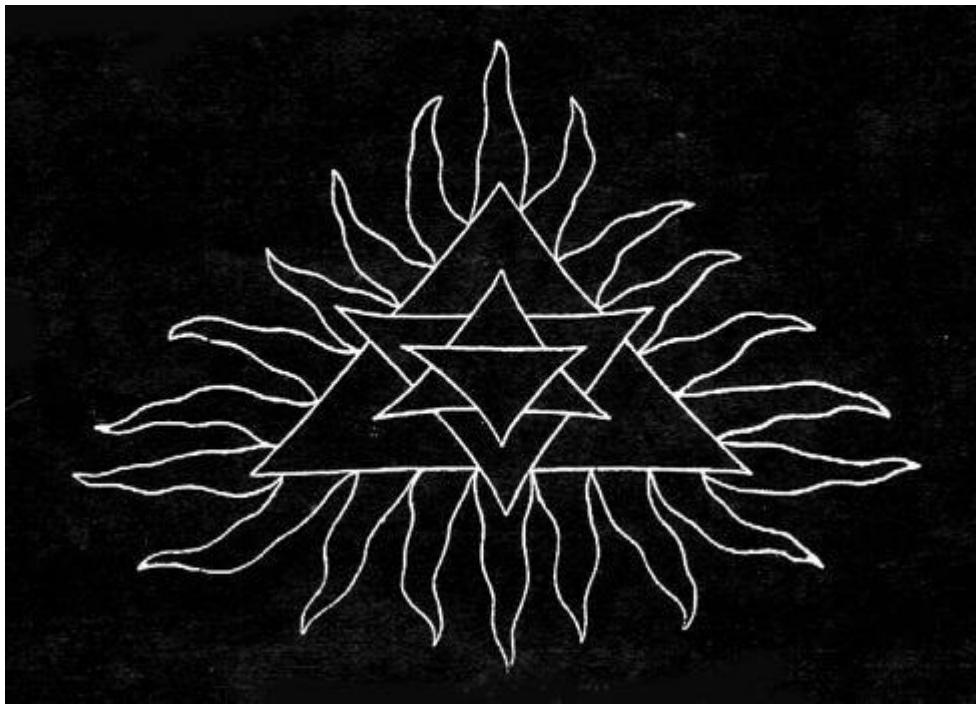
Hilsen til Danmark.

I tillegg til Vandrer mod Lyset! består de ”tre gyldne frukter” av to øvrige bøker; ”Hilsen til Danmark” fra 1915 og ”Forsoningslæren og Genveien” utgitt i 1920. I 1929 og 1930 utkom dessuten to supplementer, der en god del spørsmål som ulike mennesker hadde stilt på grunnlag av VmL, ble besvart fra den oversanselige verden. Men det var altså ”Hilsen til Danmark” som utkom aller først, og dette verket inneholder dikt skrevet av store avdøde danske diktere, kjent fra ”gullaldertiden”, en periode i Danmarks historie der en mengde av de yngste var inkarnert i Danmark for å skape verdenslitteratur. Mange av disse yngste befant seg i sfærene som diskarnerte på begynnelsen av 1900-tallet, og Gud gav dem i oppdrag å skape dikt i en stil som var meget typiske for dem da de levde på jorden som diktere og skapte sin litteratur. Disse diktene ble samlet i en bok, og utgitt og sendt til mange litteraturkyndige i Danmark, og håpet fra oversanselig side var at de litteraturkyndige personene ville gjenkjenne dikterne og ved sin innsikt og faglige dyktighet ville innta for at de måtte være skrevet av de angjeldende dikterne. På denne måten kunne boken tjene som et bevis på åndens fortsatte liv etter legemets død. Men dessverre gikk det ikke som planlagt fra oversanselig side. Ingen av de litteraturkyndige som fikk tilsendt boken, ønsket å stå frem som vitner for sannheten av diktenes fremkomst gjennom sitt kjennskap til dikterne. Enten hindret mørket dem i å gjenkjenne dikterne, eller de ønsket ikke eller turde ikke å risikere sin posisjon.

Forsoningslæren og Genveien.

Den 30. mars ble hovedverket, ”Vandrer mod Lyset!” utsendt til de danske biskopene og ca 60 prester i den danske kirken. Litt senere det samme året ble ”Forsoningslæren og Genveien” utgitt – forordet er datert juli, 1920. Ut fra hvordan kirkens menn hittil hadde reagert på mottagelsen av VmL, kan man kanskje anta at man fra oversanselig side allerede nå forsto at verket ikke ville slå gjennom på dette tidspunktet i historien og føre til den ønskede reformasjonen av den danske kirke. Men man ønsket tydeligvis å gjøre flere forsøk på å minne prestene om sitt løfte, og i ”Forsoningslæren og Genveien” henvender tre åndelige personligheter seg til de danske prestene og biskopene, for om mulig å vekke dem til handling. Den første delen av boken er skrevet av Paulus, og han påtar seg her det fulle og hele ansvaret for at den falske forsoningslæren fikk innpass i Jesu lærer, og han søker gjennom å forklare de jødiske reglene for hva som kunne godtas som et sonoffer for Gud og sammenholde dem med forholdene omkring Jesus korsfestelse å bevise at Jesu død på ingen måte kunne betraktes som et ekte offer, fordi korsfestelsen på viktige punkter stred mot de

strengt jødiske reglene. Og Paulus ber dypt og inderlig om unnskyldning for sin skyld i at kristendommen ble en forvanskning av Jesu enkle og skjønne lære, og han ber oss om å forstå at han var motivert av sin egen store kjærlyghet til Jesus, og at han ville gjøre Jesus enda større enn hva han faktisk var. Del nummer to er en tale av Kristus, og man kan tydelig merke hans store sorg over at de kristne har opphøyet ham til guddomsstatus, og han ber menneskene inderlig om å slutte å betrakte ham som Gud, for i egne øyne er hans kjærlyghet kun å regne som et fnugg i forhold til hele universet sammenlignet med Guds kjærlyghet til menneskene, og han ønsker ikke å være noe annet enn vår broder, og vi forstår at den guddomsbyrden som kristendommen har lagt på hans skuldre har vært uendelig tung å bære fordi den har satt Kristus i Guds sted, og forhindret at de kristne har henvendt seg direkte til Gud, vår ånds far, og heller bedt Kristus om hjelp. Det paradoksale er at mange av de kristne her går helt på tvers av et av Jesu aller viktigste budskap til menneskene, nemlig at hver enkelt har en direkte kanal til Gud i sitt hjerte. Den siste talen er ved Ignatius Loyola, og i en inderlig og manende tale til menneskene gjør han klart hvor uendelig mye en tilgivelse av Ardur vil bety, ved at man løses fra de forbannelsene Ardur har utslynget over menneskeheten, og dermed slår inn på den snarveien som Gud har vist oss i *Vandrer mot Lyset!*

Johanne Agerskov fikk også beskrevet oldegyptiske symboler og gudeskikkelser sammen med noen av inkarnasjonsberetninger, slik at hun kunne tegne dem. Denne tegningen forestiller Rhas mangestrålede stjernesol - den øverste guddom.

De to supplementene.

Fra oversanselig side ønsket man at flere opplysning angående religiøse og etiske spørsmål skulle bringes til menneskenes kjennskap enn de svarene som var gitt i *Vandrer mod Lyset*, og derfor forsøkte de diskarnerte yngste, som bestemt da arbeidet med *VmL* ble foreløpig avsluttet, å fremkalle flere spørsmål på de ønskede områdene i tankene til noen av dem som hadde lest og tatt til seg *Vandrer mod Lyset!* Deretter ble også disse spørsmålene besvart fra oversanselig side, og utgitt i to supplementer i henholdsvis 1929 og 1930. Mennesker med spesielt god språkfølelse vil kunne merke at språkføringen i supplementene skiller seg litt fra

den i *Vandrer mod Lyset!* og det skyldes at svarene i supplementene ble overført til Johanne Agerskov på en litt annen måte enn hva som var tilfelle med *Vandrer mod Lyset!* I *VmLs* tilfelle sto de yngste ved Johanne Agerskovs side og ga henne svarene i det danske språk ord for ord som tankeinspirasjon, og fru Agerskovs psykiske hjerne overførte ordene til hennes fysiske hjerne. Når besvarelsene til supplementene skulle gis, befant Leo seg ikke ved datterens side, men kunne være hvor som helst i universet, men han hadde en form for radiofonisk forbindelse med henne, og svarene på spørsmålene ble overført til henne i det ”åndelige språk”, og dette måtte i Johanne Agerskovs psykiske hjerne oversettes til dansk, som så ble overført til hennes fysiske hjerne. Derfor er svarene i supplementene i høyere grad enn i *Vandrer mot Lyset!* gjengitt i mediets egen språkdrakt, og det kan av og til merkes. Men i følge de oversanselige åndene, er alle svarene gjengitt til deres fulle tilfredsstillelse!

Selv om de danske prestene og biskopene ikke viste tegn på reaksjon, fortsatte de yngste likevel å holde kontakten med Johanne Agerskov åpen, for eventuelt å hjelpe henne med å besvare henvendelser vedrørende verket, og til å forsvare *Vandrer mod Lyset!* mot eventuelle angrep i mediene. Dessverre ble Michael Agerskov alvorlig syk av en muskellidelse, og på slutten av 1920-tallet og begynnelsen av 30-tallet ble han stadig svakere, og ble til slutt sengeliggende pleiepasient. Dette førte til store belastninger for Johanne Agerskov og datteren Inger, og i en periode virker det som fru Agerskov betraktet sin gjerning som medium for den oversanselige verden for avsluttet. Men et års tid etter at hr Agerskov døde (1933), da også hjertemusklene ble angrepet av lammelsen, startet hun opp igjen med å besvare henvendelser.

En del av Johanne Agerskovs brevbesvarelser er også samlet og utgitt i Johanne Agerskovs *Copibøker 1-4*, og også disse brevbesvarelsene inneholder i mange tilfeller viktig informasjon om de oversanselige sannheter, men ikke alle brevene er diktert fra oversanselig side, men er forfattet av fru Agerskov ved hjelp av inspirasjon, eller helt og holdent av henne selv, så de må i en del tilfeller vurderes som en litt mer usikker kilde enn *Vandrer mod Lyset!* og de tilhørende skriftene.

Med disse verkene har de oversanselige åndene, med god assistanse fra sine jordiske medhjelpere, løftet vekk en flik av det hemmelighetens slør som har skjult den åndelige verden for menneskene. Og med dette arbeidet har de alle sørget for at det gamle bibelordet til fulle kan gå i oppfyllelse også når det gjelder de store gåtene i livet, som menneskeheten har grublet over i årtusener: ”Den som søker han vil finne!”

Måtte mange mennesker i den nærmeste fremtid bli oppmerksom på den gullgruve som er gitt oss med *Vandrer mot Lyset!*

Oslo, 06.03.10
Sverre Avnskog

